

РЕШЕНИЕ

№ 1164

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8106** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и
следващите от АПК и е образувано по жалба на [фирма] срещу решение от
13.07.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 24729/2011 г. на Софийски районен съд,
Наказателно отделение, 22-ри състав, с което е потвърдено наказателно
постановление /НП/ № 22 - 2203218/ 04.02.2011 г., издадено от директора на
Дирекция „Инспекция по труда” - София. С посоченото НП на касатора е
наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500
лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ, за неизпълнение
на законово задължение по чл. 62, ал. 3 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, необосновано и
незаконосъобразно. Твърди се, че СРС неправилно е извел извод, че НП е издадено
при спазване на процесуалните норми в административно наказателното
производство, както и че неправилно не е приложил чл. 28 от ЗАНН. Излагата са
доводи, че както административно-наказващият орган, така и съдът е следвало да се
съобразят с тълкуване на законовите разпоредби и да приложат нормата,
регламентираща по-леката санкция предвид факта, че установеното нарушение е
отстранено и от него не са настъпили никакви вредни последици. Иска се отмяна на
решението и на спорното НП.

В съдебно заседание, касаторът не се представлява. Депозирана е молба от адв.

Арсенов, с която поддържа жалбата и претендира разноски за двете инстанции. Ответникът – „Инспекция по труда” – София, редовно призван, се представлява от юрк. Д..

Представителят на СГП изразява становище за нейната неоснователност.

Административен съд – София град, XIII-ти касационен състав намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от надлежна страна имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. След извършена проверка по документи на 04.07.2011 година от органите на дирекция „Инспекция по труда” – София е констатирано, че между че [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и И. Д. Г. е сключен трудов договор № 73 от 14.07.2010 година, на длъжност „крупие”, като за сключения договор не е изпратено уведомление в тридневен срок до съответната териториална дирекция на НАП. На 04.07.2011 година е бил съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който издадено процесното наказателно постановление № 22-2203218/ 07.09.2011г.

От правна страна въззивният съд е приел за установено по категоричен и безспорен начин, че извършеното деяние е нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ, доколкото работодателят не е изпълнил задължението си в тридневен срок от сключването на трудовия договор да изпрати уведомление до съответната териториална дирекция на НАП. Приел е, че акта за установяване на административното нарушение е връчен съгласно чл. 40 от ЗАНН, на упълномощено от управителя лице – Г. С., съгласно нотариално заверено пълномощно рег. № 1767 от 04.07.2011 година. При извършената служебната проверка на атакуваното постановление съдът не е открил съществени процесуални или материално-правни пороци, които да доведат до неговата отмяна - доколкото наказателното постановление е издадено от компетентния за това орган, при спазване на предвидените от закона формални предпоставки за това, при спазване на предвидената от закона процедура, като притежава изискваните от закона реквизити и санкционира реално извършено от санкционираното лице деяние, което представлява административно нарушение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, като е изложил изключително пространни и задълбочени мотиви. Правилно е констатирано извършването на нарушението въз основа на събраните по административно-наказателната преписка доказателства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени писмените доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани материали. Изложените мотиви и направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Според настоящия състав на касационната инстанция не са налице предпоставки за приложение на чл. 415в от КТ. Административният съд има право, но не е задължен да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като

„маловажно нарушение” по смисъла на чл. 415в от Кодекса на труда. С подаването на уведомление за сключен трудов договор не може да бъде отстранено вече извършеното нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ, защото изпълнението на законовото задължение е свързано с определен срок, който е тридневен. При установено бездействие от страна на юридическото лице, което продължава и след изтичането му няма как да се приеме, че визираното нарушение може да бъде отстранено, за да се приложи релевираната законова разпоредба. Обратното би означавало, че съдът ще новира законоустановените срокове.

Неоснователно е и възражението за маловажност на случая, тъй като в случая не е приложима хипотезата на чл.28 от ЗАНН. Нарушението, предмет на административно-наказателното обвинение е формално. Осъществено е чрез неподаване в установения срок на уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за регистрация на трудовия договор. Макар нарушението да е формално, продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение. В случая забавата е голяма - 11 месеца и липсват други установени по делото факти, които да сочат на смекчаващи отговорността обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.

За постигане на целите на административното наказание, определени в чл. 12 от ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, административно-наказващият орган е преценил, че може да бъде постигнато чрез налагане на минималната имуществена санкция в размер на 1 500 лева, предвиден за този вид нарушение съгласно чл. 414, ал.3 от КТ.

По изложените мотиви, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.07.2012г. постановено по н.а.х.д. № 24729 по описа за 2011 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.